

Ignorance, nesveicināšanās, nerunāšana, – par ko tas liecina?

Date: 21 maijs, 2023 | **Author:** Kristīne Om Shanti

Par ko liecina situācija, kad kāds atklāti pauž agresiju pret otru cilvēku vai vairākiem, runā izmanto tikai aizskarošas piezīmes, uzdod otra pazemojošus jautājumus, ironizē citu priekšā par kādu, aizmuguriski apsmej, cenšas visādi ieriebt, sāpināt, izstumt no sava loka vai arī tāda uzvedība – apzināti neatņemt sveicienu vai klusē, neatbild cilvēkam, kurš uzrunā viņu, spēlē ignoranci, aroganci, pārākumu un demonstrē savu lepnību?

Pirmkārt, – iekšējais konflikts vienmēr atspoguļojas cilvēka uzvedībā, runas manierēs, attieksmē.

Viennozīmīgi tāda uzvedība atspoguļo iekšējo mazvērtību un savas vērtības apšaubīšanu konkrētā cilvēka priekšā, kā arī personīgās bailes un dusmas par to, ka nespēj kontrolēt kādu konkrētu cilvēku.

Nav iespējams kontrolēt cilvēku, kurš neatkarīgs, brīvs, pašapzinīgs, pats ar sevi mierā. Tas sadusmo.

Tāpat kā iekšēji pašpietiekamam cilvēkam nav vajadzības taisīt pozas un tērēt enerģiju šādai bērnišķīgai un sevis pazemojošai komunikācijai.

Pašpietiekams cilvēks automātiski kļūst par bīstamu un neprognozējamu cilvēku mazvērtības apsēstajam..

Smieklīgākais vai skumjākais ir tas, ka pats cilvēks iekšēji novērtē otru kā labāku, gudrāku, skaistāku, talantīgāku par sevi. Nevienš cits to nedara.

Apkārtējiem cilvēkiem vai konkrētam izraudzītam cilvēkam, pret kuru tiek izvērsts viss šis agresijas teātris var pat prātā neienākt, ka viņš ir labāks vai daudz gudrāks utt. Tas ir tāds kā "gluks" paša mazvērtīgā cilvēka galvā. Tamdēļ patiesībā šāds cilvēks cīnās pats ar sevi un savu mazvērtību. Caur citiem cilvēkiem mēģinot atgūt sevī vērtīguma sajūtu...

Un aiz konkurences bailēm un milzīgās mazvērtības izmanto apgriestosto psiholoģiju – pazemina, izsmej, nopeļ, kritizē to, kura priekšā jūtas apdraudēts vai kuru nespēj kontrolēt.

Bieži vien tam, pret ko ir vērsta šāda agresija un ignorance, nav nekādas velmes iedziļināties mazvērtīgu un par sevi nepārliecinātu cilvēku rotaļās. Viņš vēro un brīnās, kāpēc it kā ārēji pašpietiekami cilvēki uzvedas, kā ievainoto piecgadīgi bērni vai infantili pieaugušie.

Agresija komunikācijā var liecināt arī par inteligences līmeni. Neatņemts sveiciens vai klaja ignorance atrodoties blakus viens otram, – pašpietiekams cilvēks ko tādu nedarīs dēļ tā vien, ka viņš ciena pats sevi un arī citus cilvēkus.

Pašcienīgs un pašapzinīgs cilvēks nekad nenodarbosies ar ignoranci, intrigām, nerunāšanu un sava pārākuma demonstrēšanu. Tāda uzvedība ir paredzēta, lai otrā iedzītu kompleksus, mazvērtību, vainu un kaunu par sevi..taču patiesībā tās visas ir paša demonstrētāja iekšējās sajūtas.

Cilvēkam, kurš iekšēji jūtas komfortā ar sevi un savu dzīvi nav neviena priekšā jāspēlē varenības un pārākuma spēles. Viņš ir apmierināts ar sevi, savu dzīvi, savu vietu dzīvē un situāciju, kam viņam ar kādu konkurēt vai cīnīties?

Taču, ja cilvēks skaidri zin, ka atrodas tur, kur ir ticis ar viltu, aprēķinu un ne caur tīrām shēmām vai mīlestību, viņš neapzināti jūtas ļoti apdraudēts un nestabils savā pozīcijā. Tāmdēļ jebkurš cilvēks automātiski kļūst apdraudējums un tiek uztverts kā konkurents vai nostrādā neapzinātās bailes, – tas cilvēks var izdarīt tāpat, kā izdarīju (netīri) es..

Tīša ignorance ir milzīga bezspēcība kāda cilvēka priekšā un iekšēja akūta vajadzība parādīt pretējo.

Klaļa ignorance ir bailes. Nekas vairāk. Es nejūtos vērtīgs..es nejūtos pelnījis to, kas man ir un kur es šobrīd atrodos...man par savu vietu un par sevi nepārtraukti ir jācīnās, jākonkurē. Man ir jāuzmanās, lai manu vietu neieņem kāds vērtīgāks, labāks..

Cilvēks var ārkārtīgi turīgs vai atrasties turīgā sabiedrībā, taču ja viņa apziņa ir nabadzīga, ja pašvērtība ir niecīga un sevi cilvēks neredz kā vērtīgu esam bez visa tā, kas viņam pieder vai ir dots – tur neko neviens nevar līdzēt...viņš visu mūžu dzīvo stresā, saspringumā, aizdomās un apdraudējuma sajūtās. Viņš ļoti baidās zaudēt.. to, ko viņš domā, ka nav pelnījis.

Viņam visi, kas ir kaut mazliet spilgtāki, drosmīgāki, jaudīgāki, vērtīgāki (viņaprāt) izraisīs sāpes, bailes, paniku, dusmas un milzīgu stresu. Tāpēc viņš visu un visus kontrolē, pazemina savās acīs, mēģina pārspēt un uzvarēt.

Cilvēkam, kurš pats sev dzīvē nav iedevis vietu un akceptu, vienmēr būs sajūta, ka viņa vietu var ieņemt kāds cits.

Mums liekas, ka tikai bērni spēlējas smilšu kastēs. Nē, mēs, pieaugušie, nereti aizmirstam, kādas spēles mēs sēlējam.